

(๗)

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ

โดยใช้สื่อ VDO ของนักศึกษาระดับ ปวส.2

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

โดย

นายสุรศักดิ์ คุณดิลลสิโรตม

สาขาวิชา พื้นฐานทั่วไป

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

ปีการศึกษา 2560

ชื่องานวิจัยเรื่อง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ โดยใช้สื่อ วี ดี โอ แก้ไขปัญหาต่อการเรียนและหลังการเรียน ลีลาศ ของนักศึกษาระดับ ปวส.2 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการการศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ห้อง 4 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการในเรื่องไม่ส่งงาน
ผู้วิจัย	นายสุรศักดิ์ คุณดิลกสิโรดม
สาขาวิชา	พื้นฐานทั่วไป
บทคัดย่อ	

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) โดยใช้สื่อ VDO ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปวส.2สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการแขวงบางนากรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2560 จำนวน 20 คน จากนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ที่สอนทั้งหมด จำนวน 500 คน ซึ่งได้มาจากวิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวกเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขปัญหาการลีลาเบื้องต้นซ้ำกว่าปกติ โดยการให้ดู VDO โดยผู้สอนได้ทำเป็นปัจจุบัน

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ของนักศึกษาวช.2/4 สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ จำนวน 20 คนผลปรากฏว่า ก่อนที่จะมีสัญญาข้อตกลง การเสริมแรงทางบวกแล้ว

(๗)

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก อาจารย์สมพล สุวรรณ อาจารย์รัชฎษญาธรรมมิตกุล ที่ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ ให้ความรู้ ความคิด ให้คำแนะนำ คำปรึกษาตลอดจนการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆเป็นอย่างดี จนการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เสร็จสมบูรณ์

นายสุรศักดิ์ คุณดิลก

ศิโรตม

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญตาราง	ค
สารบัญภาพ	ง
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	1
สมมติฐานของการวิจัย.....	1
ขอบเขตการวิจัย	1
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	2
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
ความหมายของทักษะการแก้ไขปัญหา	3
ความหมายของลีลาศ	5
ความมุ่งหมายของลีลาศ	6
ประเภทลีลาศ	7

ความสำคัญของลีลาศ	9
ประโยชน์ของลีลาศ	10
งานวิจัยในต่างประเทศ	12
งานวิจัยในประเทศ	14

สารบัญ(ต่อ)

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	18
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	18
เครื่องมือในการวิจัย	18
การเก็บรวบรวมข้อมูล	19
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	19
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21
บทที่ 5สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	23
สรุปผลการวิจัย	23
อภิปรายผล	24
ข้อเสนอแนะ	24
ภาคผนวก.....	25
ตัวอย่างแบบสอบถาม	26
บรรณานุกรม.....	28
ประวัติผู้วิจัย.....	30

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

พลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตทางสุขภาพและสมรรถภาพ รวมทั้งเป็นเป็นการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงพฤติกรรม การออกกำลังกายที่ถูกต้อง การสร้างให้คนรู้จักวิธีการส่งเสริมสุขภาพ เพื่อเป็นความยั่งยืนยาวของชีวิตและกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

วิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ) เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส) พุทธศักราช 2557 ของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นกิตติมศักดิ์ประเภทหนึ่งที่มีกิจกรรมการออกกำลังกายในการเสริมสร้างทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกายทำให้เกิดความสมบูรณ์แข็งแรงของระบบกล้ามเนื้อ ระบบประสาท ระบบหายใจระบบไหลเวียนเลือด และระบบต่างๆในร่างกาย อีกทั้งยังมีประโยชน์ต่อรูปร่างสัดส่วนของร่างกายทำ

ให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักมารยาททางสังคมลีลาศ รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีส่วนช่วยพัฒนาสังคมได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการแก้ปัญหาให้นักศึกษาขาดทักษะในการเรียนวิชาลีลาศ เพื่อที่จะเป็นการปรับปรุงการเรียนการสอนในวิชาลีลาศให้มีประสิทธิภาพยิ่งมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักศึกษาที่ไม่เข้าในสเตปการเคลื่อนไหวที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. เพื่อแก้ไขปัญหาคารการปฏิบัติการเคลื่อนไหวที่สเตปเท้าเข้าจังหวะเพลงลีลาศ
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ในการลีลาศถูกต้อง
4. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำแนวความคิดในการลีลาศมาปรับใช้กับตัวเองและสังคมได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้คือนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ประจำปีการศึกษา 2560 จำนวน 400 คน

2.กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ประจำปีการศึกษา 2560 ห้อง 4 จำนวน 31 คน

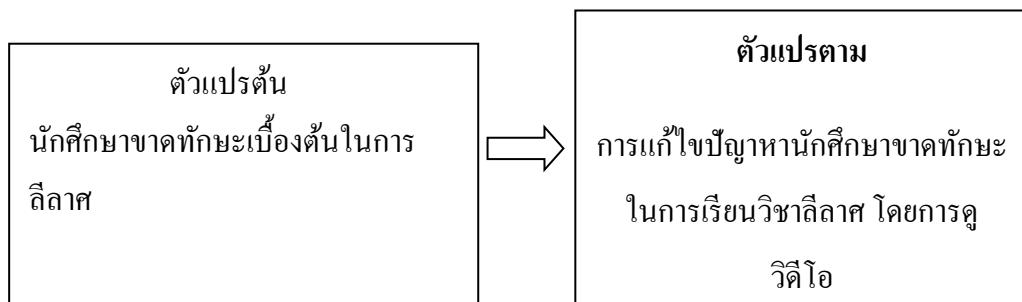
นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การแก้ไข้ปัญหา คือแนวทางที่เป็นระบบในการ แก้ไขปัญหา
2. ลีลาศหมายถึง การเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะท่วงท่าทำนองของดนตรีซึ่งมีลวดลายการเต้นที่มีรูปแบบเฉพาะตัว และมีลีลาการเคลื่อนไหวที่สวยงาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบวิธีการแก้้ปัญหานักศึกษาที่ไม่เข้าในสเตปการเคลื่อนที่ประกอบเพลงลีลาศ
2. สามารถนำความรู้หรือผลวิจัยที่ได้จากการวิจัยมาเป็นแนวทางให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ไปประโยชน์เพื่อเป็นแนวทางในการแก้้ปัญหา นักศึกษาขาดทักษะในการเคลื่อนที่ลีลาศ ได้ถูกต้อง
3. นำข้อมูลที่ได้จากทำวิจัยไปวางแผนประยุกต์ใช้พัฒนาพฤติกรรมนักที่ขาดทักษะในการเคลื่อนที่สเตปทำให้เข้ากับเพลงลีลาศได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่

2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การแก้ไขพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงต่อเวลา โดยใช้สัญญาการเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

1. ทักษะการแก้ไขปัญหา
2. ความหมายของการลืลาศ
3. ความมุ่งหมายของการลืลาศ
4. ประเภทของการลืลาศ
5. ความสำคัญของการลืลาศ
6. ประโยชน์ของการลืลาศ

1. ความหมายของทักษะการแก้ปัญห

มิลเลอร์ (Miller. 1998) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหาว่า หมายถึงความสามารถในการคิดอย่างเป็นนามธรรมที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาการวางแผนในอนาคตและการมองหาความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550) ได้ให้ความหมายของทักษะการแก้ปัญหาว่าหมายถึง การใช้ประสบการณ์ที่ C ค้นพบด้วยตนเองที่ C เกิดจากการสังเกตการเก็บข้อมูลการวิเคราะห์ข้อมูลการตีความและการสรุปความเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล

กรมควบคุมโรค (2546) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาคือความสามารถในการคิดหาทางเลือกเพื่อแก้ปัญหาให้ดีที่สุดและเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด

ประเสริฐตันสกุล (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาคือความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์การประดิษฐ์คำตอบการพิจารณาผลพวงและค้นหาวิธีการที่เหมาะสม

กองสุขศึกษา (2551) กล่าวว่าทักษะการแก้ปัญหาคือความสามารถของบุคคลในการแก้ปัญหาที่เกิดจากความตึงเครียดทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

มัณฑารุธรรมบุศย์ (2551) กล่าวว่าทักษะในการแก้ปัญหาคือความสามารถในการรู้จักขอความช่วยเหลือ

ช่วยเหลือจากผู้อื่น C ในยามจำเป็นรู้จักพัฒนาและประเมินทางเลือกในการแก้ปัญหาสามารถหาทาง

แก้ปัญหาและวางแผนแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้อง

สรุปทักษะการแก้ปัญหามีถึงความสามารถในการใช้

ประสบการณ์กำหนดทางเลือกเพื่อ

จัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับตนเองที่สุด

แนวทางการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา

ปัญหาเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นได้กับมนุษย์ทุกคนและการแก้ปัญหา ก็เป็นทักษะที่เป็น

ประโยชน์สำหรับการเผชิญกับความยุ่งยากของปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น ในชีวิตประจำวันอย่างไรก็ตามการขาด

ทักษะของการแก้ปัญหาหรือความสามารถในการแก้ปัญหาก็มีความสัมพันธ์กับปัญหาทางด้านจิตใจที่

มากมายไม่ว่าจะเป็นเด็กและผู้ใหญ่มารวมถึงอาการของความซึมเศร้า และความยุ่งยากในสัมพันธภาพระหว่าง

บุคคลด้วยในแนวคิดหลักการของการบำบัดเชิงพฤติกรรมนั้นทักษะ การแก้ปัญหาสามารถนำไป

ประยุกต์ใช้ในการจัดการกับปัญหาต่างๆของบุคคลได้ไม่ว่าจะเป็น ปัญหาความเครียดปัญหาความวิตก

กังวลปัญหาด้านความโกรธปัญหาการควบคุมตนเองและการแสดง พฤติกรรมที่เหมาะสมตลอดจนการ

ปรับตัวทางสังคม (Spiegler;&Guevremont. 1998)ซึ่งCงเรซ (Race. 1994) ได้เสนอแนวคิดของการแก้ปัญหาเมื่อบุคคลเผชิญกับ ปัญหาไว้ดังนี้

1. ยอมรับว่าคุณมีปัญหา (Accept that you may have a problem) เพื่อเป็นการช่วยให้บุคคล

ไม่ต้องมองหาว่าจะเกิดปฏิกิริยากับตนเองและจะได้ไม่เสียเวลากับการ ที่จะกล่าวโทษตนเองและบุคคลอื่นๆ

2. บอกให้ได้ว่าปัญหาของคุณคืออะไร (What the problem is) เพื่อC ่อทำความเข้าใจว่าอะไรคือสิ่ง

ที่เป็นปัญหาและทำให้คุณไม่สบายใจ

3. ลองมองหาบุคคลที่คุณสามารถจะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาของคุณได้ (Talk about your problem

to someone) การมองหาบุคคลที่จะพูดคุยในปัญหาของเรานั้นควรเป็นบุคคลที่คุณสามารถไว้วางใจได้

4. หาคำตอบว่าทำไมจึงเกิดปัญหาขึ้น (Work out why the problem arose) วิธีนี้อาจจะไม่ได้

ช่วยในการแก้ปัญหาของคุณในปัจจุบันมากนักแต่เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาแบบนี้กับคุณอีกในอนาคต

5. ปรึกษามุมมองอื่นโดยการบอกถึงแผนการแก้ปัญหาของคุณว่าเป็นอย่างไร (Tell someone

what you are planning to do) ถ้าคุณไม่มั่นใจว่าวิธีการแก้ปัญหาของคุณจะได้ผลหรือไม่ให้ลองปรึกษา

กับบุคคลอื่นที่คุณมั่นใจและไว้วางใจเพื่อบางทีอาจจะมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมประกอบกับเป็นการช่วยให้คุณได้

ทบทวนแผนการแก้ปัญหาของคุณด้วย

6. ดำเนินการตามแผนการแก้ปัญหา (Keep a log of what you do) สิ่งนี้จะช่วยให้คุณรู้สึกว่าคุณ

ได้มีการปฏิบัติตามแผนของคุณเพื่อเป็นการแสดงถึงความก้าวหน้าในการแก้ปัญหาด้วย

7. ปรบมมมองปัญหาว่าไม่ใช่อุปสรรคแต่เป็นโอกาสที่ทำให้คุณพัฒนาตนเอง (Regard each

problem as an opportunity to grow) เมื่อคุณรู้สึกเป็นทุกข์กับปัญหาให้ลองปรบมมมองใหม่ว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในการพัฒนาให้ตัวเองมีทักษะเพิ่มความสามารถกับตนเอง

สำหรับขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหาโด โคนิวและเครส เนอร์ (O' Donohue ;

Krasner)ได้แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาทักษะการแก้ปัญหา ออกเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การทำความเข้าใจในปัญหา (Problem orientation) ซึ่งC ึ่งเป็นการรับรู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้นและ

ในการแก้ปัญหานั้นVจะไม่เป็นการเสียเวลาหรือคุ้มค่างับเวลาที่เสีย ไป

ขั้นที่ 2 การนิยามปัญหา (Problem definition) เป็นการรวบรวม ข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นและทำความเข้าใจในปัญหานั้นๆ ว่าเป็นอย่างไรตลอดจนการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหาคือเป็น ปัญหาจริง

ขั้นที่ 3 การนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการแก้ปัญหาคือ (Generation of alternativesolutions)

ขั้นที่ 4 เป็นระดับวิธีการแก้ปัญหามากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อาจเป็นการมองหาคำแนะนำเกี่ยวกับ ความคิดเห็นจากบุคคลต่างๆ

ขั้นที่ 4 การตัดสินใจ (Decision making) เป็นการเปรียบเทียบและ ตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหาคือ ที่ดีที่สุดเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหาคือได้สำเร็จ

ขั้นที่ 5 การปฏิบัติการและการตรวจสอบวิธีการแก้ปัญหาคือ (Solution implementation and

verification)เป็นขั้นตอนการนำวิธีการแก้ปัญหาคือที่ตัดสินใจเลือกแล้ว ไปใช้และพิจารณาถึงระดับของ ประสิทธิภาพของวิธีการแก้ปัญหาคือนั้นๆ

นอกจากนี้สไปเกลอร์และกวเวทมูท (Spiegler, &Guevremont. 1998 : 346-355) ได้เสนอ

แนวคิดของกระบวนการพื้นฐานการแก้ปัญหาไว้ว่าประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆคือการยอมรับในปัญหาที่เกิดขึ้นการนิยามปัญหาและการกำหนดเป้าหมายในการแก้ปัญหาการนำไปสู่ทางเลือกต่างๆในการแก้ปัญหาการตัดสินใจวิธีการแก้ปัญหาที่ดีและเหมาะสมที่สุด

ความหมายของลีลาศ

ธรรมชาติของมนุษย์ไม่ว่าจะที่ไหนของโลก จะมีความรักในดนตรี เพราะต่างก็มีสัญชาตญาณในการแสดงออกมาโดยตามธรรมชาติ จะสังเกตได้ว่าแม้จะเล่นดนตรีเป็นหรือไม่เป็น

เต้นรำเป็นหรือไม่เป็นก็ตามย่อมแสดงอาการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงดนตรีอาจจะ

เป็นการเคาะเท้ากับพื้นหรือไม่ก็เคาะนิ้วบนโต๊ะ ไปตามจังหวะของดนตรี เช่นเดียวกับการ

เต้นรำหรือการลีลาศเป็นลักษณะอีกอย่างหนึ่งของแนวทางการเข้าสังคมซึ่งเป็นที่ยอมรับในแต่ ละประเทศ ปัจจุบันเป็นงานรื่นเริงต่าง ๆ หรือการแข่งขันกีฬาแล้วแต่มีลีลาศเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านี้ประกอบอยู่ด้วย จึงนับได้ว่าการลีลาศมีความสำคัญในวงสังคมไม่น้อยพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2525 ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ดังนี้

การเต้นรำหมายถึงการเคลื่อนไหวโดยมีระยะการก้าวตามกำหนดให้เข้าจังหวะดนตรีซึ่งเรียกว่าลีลาศ โดยปกติเป็นคู่ ชายหญิงวางเท้า

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ.2537 ให้ความหมายของการลีลาศไว้ดังนี้

ลีลาศ หมายถึงการจับคู่เต้นราระหว่างหญิงชายโดยการก้าวเท้าไปตามแบบที่กำหนดและตามจังหวะดนตรี

ฝ่ายวิชาการ กรมพลศึกษา ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศ หมายถึงการเต้นรำซึ่งหญิง และชายจับคู่เต้นไปตามจังหวะเสียงเพลง

ประพันธ์ศรี ไชยชนะใหญ่ ได้ให้ความหมายไว้ว่า ลีลาศหมายถึง

กิจกรรมเข้าจังหวะเป็นแขนงหนึ่ง เป็นการเต้นรำที่แสดงออกอย่างมีศิลปะ โดยใช้เสียงเพลงและดนตรีประกอบเพื่อให้เกิดความซาบซึ้ง ความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยมีลีลา และแบบการเต้นรำเฉพาะตัวของมันเองโดยมักจะมีให้เต้นในงานสังคมทั่วไป

วิรยา บุญชัย ได้ให้ความหมายของการเต้นรำไว้ว่า “เต้นรำก็คือการรวมการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเข้าด้วยกันเป็นแบบของการเคลื่อนไหวให้เข้ากับจังหวะดนตรี”

บุญเลิศ กระจบวนแสง ได้กล่าวไว้ว่า การเต้นรำพื้นเมืองของชาติต่าง ๆ ที่มีลักษณะต่างกันและดีเด่นมาประกอบกันและถ้าจัดในห้องที่มีพื้นที่กว้างเรียกการเต้นรำแบบบอลรูม (Ballroom) ในปัจจุบันคำว่า การเต้นรำแบบสังคมกับการเต้นรำแบบบอลรูม มีความหมายอย่างเดียวกัน

รังสฤษฎิ์บุญชลอ (2541: 8 - 10) กล่าวว่า คำว่า “ลีลาศ” หรือ “เต้นลีลาศ” มีความหมาย

เหมือนกัน ตามพจนานุกรมฉบับปีพุทธศักราช 2525 ได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้ “ลีลาศ” เป็นคำนามแปลว่า ท่าทางอันงาม การเยื้องกราย เป็นกริยา แปลว่า เยื้องกราย เดินนวยนาด ส่วนคำว่าเต้นรำ

จากพจนานุกรมฉบับเดียวกัน แปลว่า เคลื่อนที่ไปโดยมีระยะก้าวหน้าตามกำหนดให้เข้าจังหวะกับ

ดนตรี ซึ่งเรียกว่า ลีลาศ โดยปกติเต้นเป็นคู่ชายหญิง รำทำก็ว่า คนไทยนิยมเรียกการลีลาศว่า

เต้นรำมานานแล้ว คำว่าลีลาศตรงกับคาภาษาอังกฤษว่าโซ

เชียลแดนซ์ (Social Dance)

บางประเทศในยุโรป และในประเทศอเมริกาเรียกการลีลาศ หรือเต้นรำบอลรูมด้านซิ่ง (Ballroom

Dancing) ผู้บัญญัติศัพท์คำว่า “ลีลาศ” คือพระองค์เจ้าวรรณไวทยากร วรวรรณ (กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ เมื่อปี พ.ศ 2476)

ความมุ่งหมายของการลีลาศ

1. เพื่อให้รู้จักหลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนจรรยาบรรณในการลีลาศ
2. เพื่อให้สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ท่าทางถูกต้อง ตามแบบและเข้ากับจังหวะได้ดี
3. เพื่อให้รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในการลีลาศ
4. เพื่อมีมนุษยสัมพันธ์ เข้ากับสังคมได้
5. เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหมู่คณะ
6. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด
7. เพื่อเป็นการออกกำลังกาย

รังสฤษฎ์ บุญชลอ (2542: 9) กล่าวว่า เพื่อให้เรียนรูหลักเบื้องต้นได้ท่าทางที่ถูกต้องตามแบบ และเข้าจังหวะดนตรีได้ดี รวมถึงให้รู้จักวิธีการของการลีลาศ ตลอดจนมารยาทต่าง ๆ ในการลีลาศอีกด้วย

พิชิต ภูตจนทร์ (2549: 2) กล่าวไว้เฉพาะกีฬาลีลาศว่า เพื่อให้เรียนรู้หลักเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การเดิน การจับคู่ ตลอดจนจรรยาบรรณในการลีลาศและเพื่อให้

สามารถลีลาศในท่าเบื้องต้นได้ ท่าทางถูกต้องตามแบบและเต้นลงกับจังหวะดนตรี ความมุ่งหมายของการลีลาศสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้รู้จักหลักการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ เช่น การยืน การจับคู่ การเดินการเคลื่อนที่ไปตามทิศของการลีลาศ
2. เพื่อสามารถปฏิบัติรูปแบบทักษะเบื้องต้นในการลีลาศให้เข้ากับจังหวะของดนตรีได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี
4. เพื่อให้มีมนุษยสัมพันธ์อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5. เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
6. เพื่อเป็นการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ
7. เพื่อรู้จักวิธีการเข้าสังคมในงานเลี้ยงงานสังสรรค์
8. เพื่อให้รู้จักวิธีการปฏิบัติตนในการลีลาศได้อย่างถูกต้อง

ประเภทของการลีลาศ

สภาลีลาศระหว่างชาติ International Council of Ballroom Dancing : I. C .B. D. ได้รวบรวมประเภทของการลีลาศ โดยจัดระเบียบชื่อจังหวะและท่าเต้นรำไว้ และได้แบ่งการลีลาศออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom)
2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American)

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2542: 48 – 49) ได้สรุปจังหวะการเต้นรำทั้ง 2 ประเภท คือ

1. ประเภทโมเดิร์นหรือบอลรูม (Modern or Ballroom) การลีลาศแบบนี้จะมีลักษณะการเต้นและท่วงท่าองดนตรีที่เต็มไปด้วยความสวยงาม นุ่มนวล อ่อนหวาน สง่างามและเนียนขาด ลำตัวของผูลีลาศจะตั้งตรง ผึ่งผาย ขณะก้าวทำนียมลากเท้าสัมผัสไปกับพื้น จังหวะที่จัดอยู่ในการเต้นรำนี้มี 5 จังหวะ คือ

1. ควิกสเตป (Quick Step)
2. วอลซ์ (Waltz)
3. ควิกวอลซ์หรือ เวียนนิสวอลซ์ (Quick Waltz or Viennese Waltz)

4. สโลว์ฟอกซ์ทรอท (Slow Foxtrot)

5. แทงโก้ (Tango)

2. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) การลีลาศแบบนี้ จะมีลักษณะการเต้น ที่

คล่องแคล่วปราดเปรียวกว่าประเภทบอลรูม ส่วนใหญ่จะใช้สะโพก เอว เข่า และข้อเท้าเป็นสำคัญ

ท่วงทำนองดนตรีและจังหวะจะเร้าใจและสนุกสนานร่าเริง จังหวะที่จัด อยู่ในการเต้นรำประเภทนี้มี 5 จังหวะคือ

1.1 คิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)

1.2 ชา ชา ชา (Cha Cha Cha)

1.3 แซมบ้า (Samba)

1.4 ไจฟ์ (Jive)

1.5 พาโซ – โดเบิล (Paso Doble)

การลีลาศในประเทศไทยยังมีจังหวะใช้เต้นรำที่จัดอยู่ในจังหวะ

เบ็ดเตล็ด (Pop or Social Dance) และนิยมใช้ในการลีลาศกัน ได้แก่

จังหวะบีกิน (Beguine) อเมริกันรัมบ้า (American Rumba) กัวราชา

(Guaracha) ออฟบีท (Off-beat)

ตะลุงเทมโป (Taloong Tempo) และ ร็อกแอนด์โรล (Rock and Roll)

สิทธิชัย ปรียาดารา (2539: 8 - 9) ได้กล่าวถึงต้นแบบของการ ลีลาศมาตรฐานสากลมาจากประเทศอังกฤษ โดยรวบรวมการเต้นรำ จากประเทศต่าง ๆ เข้ามาดัดแปลงแก้ไขให้เป็นมาตรฐาน

และสามารถแบ่งประเภทของการลีลาศได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทละตินอเมริกัน (Latin American) แบ่งออกได้เป็น 5 จังหวะดังนี้

- 1.1 จังหวะแซมบ้า (Samba) มาจากประเทศบราซิล
 - 1.2 จังหวะ ชา ชา ชา (Cha Cha Cha) มาจากประเทศอเมริกา
 - 1.3 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba) มาจากประเทศแอฟริกา
 - 1.4 จังหวะพาโซ – โดเบิล (Paso Doble) มาจากประเทศสเปน
 - 1.5 จังหวะไจฟ์ (Jive) มาจากประเทศอเมริกา.
2. ประเภทสแตนดาร์ดหรือบอลรูม (Ballroom) แบ่งออกเป็น 5 จังหวะคือ
- 2.1 จังหวะควิกสเตป (Quick Step) มาจากประเทศอังกฤษ
 - 2.2 จังหวะวอลซ์ (Waltz) มาจากประเทศอังกฤษ
 - 2.3 จังหวะเวียนนิสวอลซ์ (Viennese Waltz) มาจากประเทศออสเตรีย
 - 2.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทรอท (Slow Foxtrot) มาจากประเทศแอฟริกา
 - 2.5 จังหวะแทงโก้ (Tango) มาจากประเทศอาร์เจนตินา

นอกจากนั้นยังได้จัดทำหลักสูตรขึ้น ซึ่งทั่วโลกยึดถือเป็นมาตรฐานเดียวกันมี 2 หลักสูตรได้แก่หลักสูตร I.S.T.D. (Imperial Society of Teacher of Dance) และหลักสูตร I.D.T.A.

(Internationnal Dance Teachers Association) ซึ่งแต่ละจังหวะของการลีลาศ หลักสูตรได้แบ่งเป็น

3 ขั้นตอนด้วยกัน คือ

ขั้นต้น Associate หรือ Bronz

ชั้นกลาง Licentiate หรือ Silver

ชั้นสูง Fellow หรือ Gold

ลีลาศที่กล่าวมาทั้ง 2 ประเภทนี้เป็นมาตรฐานที่ใช้ในการแข่งขันกันทั่วโลก แต่ประเทศไทยเรายังมีจังหวะที่ใช้ลีลาศเพื่อสังคม ซึ่งเป็นการลีลาศแบบง่าย ๆ แต่ยังเป็นที่ยอมรับกันอยู่ที่ไม่ต้องอาศัยการใช้ทักษะชั้นสูง ตลอดจนไม่ต้องคำนึงถึงรูปแบบหรือลวดลายมากนัก สมเจตน์ สุขดี

ได้กล่าวถึงการลีลาศที่นิยมของสังคมได้แก่จังหวะต่าง ๆ ดังนี้

1. จังหวะบิกินิ
2. จังหวะควับรัมบ้า
3. จังหวะก้าวราชา
4. จังหวะตะลุงเทมโป
5. จังหวะอื่น ๆ

การลีลาศในรูปแบบที่เป็น มาตรฐานสากล ตามการพิจารณาของสหพันธ์ กีฬาลีลาศ

นานาชาติ (IDF) เมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 2000 แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การลีลาศแบบมาตรฐาน (Standard Dance) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบบอลรูม

(Ballroom Dancing) ได้แก่

- 1.1 จังหวะวอลซ์ (Waltz)
- 1.2 จังหวะควิกสเตป (Quick Step)
- 1.3 จังหวะแทงโก้ (Tango)
- 1.4 จังหวะสโลว์ฟอกซ์ทรีต (Slow Foxtrot)

1.5 จังหวะเวียนนีสวอลซ์ (Viennese Waltz)

2. ลีลาศแบบละตินอเมริกัน (Latin American) หรือเดิมเรียกว่า การลีลาศแบบ

ละติน (Latin Dancing) ได้แก่

2.1 จังหวะ ซา ซา ซ่า (Cha Cha Cha)

2.2 จังหวะคิวบันรัมบ้า (Cuban Rumba)

2.3 จังหวะไจฟ์ (Jive)

2.4 จังหวะแซมบ้า (Samba)

2.5 จังหวะพาโซ - โดเบิล (Paso Doble)

ความสำคัญของहारลีลาศ

รังสฤษฎ์บุญชลอ (2541: 11 - 13) ได้กล่าวว่า การลีลาศเป็นการออกกำลังกาย ทำให้

ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ สามารถเข้าร่วมได้ ทั้ง ชายและหญิงเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริม สร้าง บุคลิกลักษณะให้สง่างามในการเคลื่อนไหว

การลีลาศเป็นกิจกรรมสังคม ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก เป็นเครื่องมือทางสังคมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีชีวิตชีวา คลายความตึงเครียดทั้งร่างกาย และจิตใจได้ดีหรือจะใช้กิจกรรม

นันทนาการก็ได้ อันจะทำให้เกิดความพึงพอใจขึ้นมา การลีลาศเป็นกิจกรรมเข้าจังหวะประเภทหนึ่งเป็นศิลปะของการเคลื่อนไหวร่างกาย

โดยเน้นการใช้เท้าเป็นหลัก ร่างกายส่วนอื่น ๆ เป็นเรื่องเคลื่อนไหวให้เข้าจังหวะดนตรี ทั้งนี้เพราะมนุษย์เปรียบใด ๆ ของมนุษย์ล้วนแต่ต้อง

อาศัยจังหวะมาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ปัจจุบันการลีลาศได้เจริญรุ่งเรืองขึ้น

ประโยชน์ของลีลาศ

ลีลาศเป็นการออกกำลังกายแบบแอโรบิก (Aerobic Exercise) อีกรูปแบบหนึ่งที่มีประโยชน์แก่ ผู้ที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมลีลาศ ดัง

ศาสตราจารย์โจเซฟ คู ล (Joseph Keul) เป็น นายแพทย์

ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬา กล่าวไว้ว่า ทำให้ลดความตึงเครียดทางร่างกาย

มีความอดทน ความเร็ว และมีการเคลื่อนไหวที่คล่องแคล่วขึ้น ทำให้กล้ามเนื้อแข็งแรง การทรงตัวที่ดีขึ้น ระบบหายใจ ระบบไหลเวียนโลหิตมีประสิทธิภาพดีขึ้นช่วยชะลอความเสื่อมของอวัยวะและทำให้จิตใจแจ่มใสเบิกบานจะเห็นได้ว่าวิชาลีลาศนอกจากจะช่วยผ่อนคลายความเครียดได้แล้วยังสามารถช่วยพัฒนาบุคลิกภาพให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์และแข็งแรง ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สิ่งเหล่านี้ยังช่วยให้บุคคลมีสุขภาพที่ดีปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ จึงสรุปประโยชน์ของการลีลาศ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทางด้านร่างกาย การลีลาศเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายทุกส่วนไปตามจังหวะ

เสียงเพลง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ศีรษะ ลำตัว แขนและขา อย่างต่อเนื่อง คนที่เลือกกีฬาลีลาศเป็นกิจกรรมสำหรับการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ จึงเป็นการสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้มีรูปร่างที่ได้สัดส่วนสง่างาม ระบบการไหลเวียนโลหิตและระบบการหายใจทำงานได้ดี ร่างกายมีสมรรถภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ สามารถสร้างเสริมภูมิคุ้มกันต่อโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ช่วยพัฒนาทางด้านอารมณ์และจิตใจ การลีลาศเป็นกิจกรรมออกกำลังกายที่ใช้จังหวะเสียงเพลงเป็นสื่อ ผู้เล่นจึงเกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลิน มีอารมณ์แจ่มใสและไม่เครียด ผู้ที่ฝึกการลีลาศในเวลาว่างนอกจากจะรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แล้ว ยังช่วยให้ตนเองมีโอกาสดูออกถึงความต้องการพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์ เป็นอันที่จะแสดงความหวังและความรู้สึกตามจังหวะเสียงเพลง จึงเป็นการช่วยส่งเสริมสุขภาพทางด้านจิตใจและผ่อนคลายอารมณ์ จากความตึงเครียดจากงานในหน้าที่ประจำ หรือปัญหาของครอบครัวได้

3. ช่วยพัฒนาทางด้านบุคลิกภาพ ทักษะที่สำคัญของการลีลาศ คือ การยืน การเดิน และการสร้างความสมดุลของร่างกายในขณะที่ยืนและเดิน คนที่ฝึกตามรูปแบบของการลีลาศอย่างถูกต้อง

จึงมีลักษณะท่าทางในการยืนและการเดินที่สง่างามเป็นที่ประทับใจแก่ผู้คนที่พบเห็น สร้างความเชื่อมั่นในตนเองกล้าแสดงออกในกิจกรรมต่างๆ ทั้งดงาม เห็นได้ว่าการเดินลีลาจะช่วยทั้งในเรื่องของรูปร่าง ทรวดทรง บุคลิกภาพ อารมณ์และจิตใจ ทำให้ร่างกายมีภูมิต้านทานโรคมมากขึ้น ช่วยชะลอความแก่ ผิวหนังไม่หย่อนยาน ลดน้ำหนัก ลดไขมันส่วนเกินได้ มีระเบียบวินัย ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ยังช่วยให้มีสมาธิ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และช่วยให้สมองทำงานได้อย่างฉับไวมากขึ้น

พิชิต ภูตจนทร์ (2531: 3) ได้รวบรวมประโยชน์ของการลีลาไว้ดังนี้คือ

1. ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน
2. ช่วยให้มีบุคลิกภาพในด้านการเคลื่อนไหวสวยงามขึ้น
3. ช่วยให้คนกล้าแสดงออกในทางดีงาม เชื่อมั่นในตนเอง
4. ช่วยให้มีสัมพันธ์ไมตรีกว้างขวางขึ้น ช่วยให้เข้าสังคมได้ดี
5. ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและจิตใจ
6. เป็นกิจกรรมออกกำลังกาย ช่วยให้มีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น
7. ช่วยจรรโลงวัฒนธรรมในทางที่ดีไม่ให้เสื่อมสูญ
8. ช่วยสนองความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งก่อให้เกิดความพึงพอใจขึ้น
9. เป็นกิจกรรมนันทนาการที่ทำให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
10. ช่วยส่งเสริมสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจให้สมบูรณ์ อันจะทำให้ชีวิตยืนยาวและมีความสุข
11. เป็นกิจกรรมที่ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางกายทั้งยังช่วยเสริมสร้างทรวดทรง ท่าทางและมารยาทในสังคม ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองต่อคนหมู่มาก

12. เป็นกิจกรรมสื่อสัมพันธ์ของสังคมทั้งชายและหญิงเข้าร่วมกันได้

สมชาย ศุภรสมิต (2536: 36) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของลีลาศ จะช่วยพัฒนาจิตใจและบุคลิกภาพดังนี้คือ

1. มีท่วงท่ายืนที่สง่าผึ่งผาย เพราะมีการจับคู่ที่ถูกต้อง
2. ฝึกหัดการทรงตัว ท่าทางสวยงาม
3. ฝึกให้รู้จักการวางน้ำหนักตัว เผลื่อน้ำหนักตัวและทำในแต่ละข้างทั้งการเดินและการอยู่กับที่
4. ฝึกหัดให้มีการยืดตัวหรือย่อตัว ไม่ว่าจะเป็นการเดินหรือการวางท่าทาง ที่ทำให้เกิดภาพที่สวยงาม
5. ฝึกหัดให้มีการเลี้ยงตัว ไม่เสียหลักหรือเซ ในขณะที่หันเหลี่ยม โดยการเอนหรือเอียงตัวเข้าหาจุดศูนย์กลางของการเลี้ยงนั้นๆ
6. ฝึกหัดให้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างสง่างาม ด้วยการฝึกใช้เท้าให้ถูกต้อง หรือตอนเขย่งปลายเท้าโดยให้เข้ากับดนตรี นอกจากฝึกร่างกายแล้ว ยังฝึกสมองและจิตใจอีก เช่น ใช้ลวดลาย และนำมาผูกเป็นชุด ต่อไปหัดมาคิดรวบรวมผูกเป็นกลุ่มจนถึงขั้นสูง คือนำเอาลวดลายวางให้ต่อเนื่อง ตั้งแต่ต้นให้ดูสวยงามมีแนวความคิดที่ดี โดยพัฒนาให้ถูกหลักวิชาและสวยงาม
7. ฝึกหัดให้มีการแสดงอารมณ์ ความนึกคิดของจิตใจให้สอดคล้องกับลีลาของลวดลายที่ผสมผสานสอดคล้องกับท่วงท่าตนเองของดนตรี เมื่อเปรียบเทียบกับกีฬาชนิดอื่นจะเห็นว่า ลีลาศเป็นกีฬาที่พัฒนาสุขภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ได้เป็นอย่างดี

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

โรมไมน์ (Romnie. 1974: 139 - 140) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ

บรรยากาศการสอนที่จะช่วยให้เกิด
การเรียนรู้ดีขึ้น โดยการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต
คณะต่างๆ ของมหาวิทยาลัยโคโรลาโด พบว่า การสอนที่มี
ประสิทธิภาพมาจากบรรยากาศการสอนที่ดี แบ่งได้เป็น 6 ประเภท
ดังนี้

1. บุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับเฉง มีความ
กระตือรือร้น สนใจในวิชาที่สอน และเป็นคนมีอารมณ์ขัน
2. การจัดและเตรียมการสอน เช่น เตรียมการสอนเป็นอย่างดีชี้แจง
ให้ผู้เรียนทราบถึงวัตถุประสงค์ของวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสือ
อ้างอิงต่างๆ
3. ผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตาม
สมควร ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนไม่ใช่เป็นผู้ฟังเพียง
อย่างเดียว
4. การเสนอเนื้อหา เช่น อธิบายชัดเจน ตั้งคำถามกระตุ้นให้ผู้เรียน
คิดได้
5. การประเมินผล การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการ
เรียน เช่น เมื่อมีการทำรายงานหรือการสอบ เมื่อตรวจเสร็จแล้วผู้สอน
จะต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียน และมีการชี้แจงด้วยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
6. การช่วยเหลือผู้เรียนเพิ่มเติม เช่น มีการจัดเวลาหรือสอนผู้เรียน
เป็นกลุ่มพิเศษ

เรย์ (Rey. 1981: 2561 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติทางพล
ศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรีทั้งชาย และหญิง โดยแบ่งออกเป็น 2
กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือกและกลุ่ม
นักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำ
การทดสอบ 2 ครั้ง ครั้งแรกใช้นักศึกษาชายและหญิง จำนวน 424 คน
ทำการทดสอบในสัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการ
ทดสอบครั้งที่สองใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 375 คน

ทดสอบผลการทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ

โดยใช้แบบวัดทัศนคติของ Kneer มาทดสอบ ผลการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่ม มีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดี และไม่มี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ริคเช (Reche. 1991: 3046A) ได้ทำการศึกษาสมรรถภาพในการสอนของครูสอนการศึกษาผู้ใหญ่ ตามทัศนะของศึกษานิเทศก์และครูผู้สอนในประเทศเคนยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ศึกษานิเทศก์ จำนวน 86 คน และครูผู้สอน จำนวน 328 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับคุณสมบัติและหน้าที่สำคัญในการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับครูจากการศึกษาพบว่า ลักษณะของครูที่สอนอย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีดังนี้

1) มีความรอบรู้เกี่ยวกับการดูแลรักษา พัฒนาการของเด็ก การวางแผนโภชนาการการรักษาสุขภาพอนามัย และการเกษตรกรรมของครอบครัว

2) เก็บรักษาระเบียนสะสมของนักเรียนในชั้นเรียน

3) ต้องสร้างและใช้แผนการสอน

4) มีความมั่นใจในการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน

5) ตรงต่อเวลาในการสอน

6) สามารถทำงานร่วมกับผู้นำและทุกคนในชุมชน

7) มีความเข้าใจถึงความต้องการในการเรียนของผู้เรียน

8) สอนนักเรียนในระดับความสนใจ

9) ช่วยเหลือนักเรียนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนนี้

แนนซี (Nancy. 1992: 3857 – A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการใช้

หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครู พลศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหมายของการนำหลักสูตรไปใช้ ของครูพลศึกษาในโรงเรียนพลศึกษา วิธีการสอน ศึกษาดำเนินการโดย การสังเคราะห์

เอกสาร วารสาร บทความ สิ่งเกิดการสอน สนทนา สัมภาษณ์ และการ
วิจารณ์ ด้วย

เหตุผล ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่างๆ
ในรายละเอียดของครูผู้ใช้ในหลักสูตรโดยตรง ผลการวิจัยสรุปได้ 2
เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกที่เด่นชัด คือ ความภูมิใจ ความ
เหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มีอำนาจ และความฝันที่อยากจะ
ได้โลกที่สมบูรณ์ที่สุด ส่วนความสัมพันธ์นั้น

เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนที่มต่อหลักสูตรใหม่
กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ครูมีความ
ต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผล
สะท้อนกลับ ต้องการให้ความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการที่ใช้
หลักสูตร นอกจากนี้ ยังมีขอเสนอแนะเพิ่มเติมคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับ
การนำหลักสูตรไปใช้ ควรฟังเสียงครูบ้าง เพราะสิ่งที่ครูต้องการได้แก่
การยอมรับนับถือ การมีอิสรภาพและเสรีภาพในการทำงาน
ตลอดเวลาและการสนับสนุน

สแตนเลย์ (Stanley. 1994: 168) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการ
ลีลาศ โครงสร้างทฤษฎีมีหลากหลายวัฒนธรรม งานวิจัยนี้มุ่งศึกษา
สำรวจการสอนลีลาศในฐานะที่เป็นศิลปะ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาใน
สมัยปัจจุบัน ซึ่งเป็นที่แพร่หลายและยอมรับในสังคมอเมริกัน การ
ลีลาศโดยการเรียนรู้ อาศัยสัญชาตญาณที่ละเอียดอ่อน ในการเรียนรู้
และพัฒนาความเข้าใจทางด้าน

ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของผู้อื่น ตลอดจนของตนเอง การศึกษานี้
มุ่งสำรวจวิธีการพัฒนาการขยายขอบเขตหลักสูตร การลีลาศแบบเก่า
ด้วยการใช้ประสบการณ์จากวัฒนธรรมต่างๆ และการ

วิจัยขนาดเดียวกัน เป็นการขยายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ
คุณสมบัติความสวยงามของการลีลาศที่มีมาตั้งแต่เดิม การศึกษานี้จะ
ได้ทำการวิเคราะห์จากตำราที่เลือกแล้ว ด้านที่เกี่ยวกับประวัติความ
เป็นมาในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ ทฤษฎีบางอย่างเกี่ยวกับศิลปะ
วัฒนธรรม มีหลายรูปแบบและหลักความสวยงามที่มีอยู่ในลีลาศ
ตลอดจนศิลปะที่สัมผัสได้ด้วยตา จะนำมาพิจารณาด้วยการพัฒนา

และการอภิปรายเป็นโครงสร้างทางรูปแบบทฤษฎี เพื่อจะให้ได้ หลักสูตรการลีลาศที่ครอบคลุมวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มความเข้าใจในความสวยงามของลีลาศรูปแบบต่างๆ โครงสร้างที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมการเรียนรู้ที่ระบบเฉพาะตัวที่แตกต่างกันไป และการสำรวจที่ต้องอาศัยความร่วมมือทางด้านศิลปะจากผู้อื่นในโลกของลีลาศ และการลีลาศตามโรงละครในอเมริกาที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาเหล่านี้ จะต้องทำความเข้าใจเพื่อเป็นแนวทางแห่งความรู้ความเข้าใจตนเองต่อไป

เนื่องจากการจัดสิ่งแวดล้อมที่จะสอนให้สำนักวัฒนธรรม โดยผ่านทางโครงการที่ต้องอาศัยความรู้ลึก สติปัญญา และกระบวนการสร้างสมในรูปแบบต่างๆ เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้เหล่านั้นสามารถนำไปใช้เป็นต้นแบบการพิจารณาวิชาลีลาศ สำหรับมัธยมศึกษาและใช้เป็นวิธีการสอนที่พิสูจน์ได้ จึงนำเอาการลีลาศ 3 ชนิดมาสังเกตและวิเคราะห์อย่างละเอียดโดยใช้โครงสร้างเป็นต้นแบบการพิจารณาถึงความเข้าใจวัฒนธรรมและความรู้ เกี่ยวกับความสวยงามที่ได้จากประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ทราบว่า การลีลาศแต่ละชนิด แฝงไว้ด้วยสัญลักษณ์และจินตนาการและรูปแบบและเนื้อหา ตลอดจนคุณสมบัติแห่งความสวยงามและการเคลื่อนไหวร่างกาย การศึกษานี้รวมถึงตัวอย่างโครงสร้างและคำแนะนำ เพื่อการค้นคว้าวิจัยต่อไป ขยายขอบเขตของหลักสูตรวิชาลีลาศแบบดั้งเดิมในระดับอุดมศึกษา

บรูสเชสท์ (Brushett. 1996: 134-A) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนและการเปรียบเทียบพฤติ

กรรมที่มีผลต่อการอยู่ดีกินดีของบุคคลในโรงเรียนมัธยมศึกษาในบัลติมอร์จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อการประเมินด้านศักยภาพหลักสูตรพลศึกษาผลการวิจัยพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงในเจตคติและพฤติกรรมที่มต่อวิถีชีวิตของตนเองในทางที่เพิ่มขึ้น โปรแกรมการจัดการสอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับเปลี่ยนแปลงในทางบวกของนักเรียน นักเรียนต้องใช้วิธีการต่างๆ ที่สำคัญเพื่อพัฒนาปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น ข้อมูลทั้งหมดชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มกิจกรรมทางพล

ศึกษาและการเพิ่มความสามารถทางบวกจะช่วยให้นักเรียนเผชิญกับความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น

สโตกเกอร์ (Stoker.1999: 37-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาต่อการเรียนแบบร่วมมือ จุดมุ่งหมายการวิจัยเพื่อเป็นการศึกษาถึง หลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือการศึกษานี้ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงความล้ม พันธุ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่า วิชาสุขศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพ และช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่กระตือรือร้น

งานวิจัยในประเทศ

อวยชัย เขียวขา (2540: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ปัญหาด้านการเรียนการสอน นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ความกระตือรือร้นในการเรียนปัญหาในการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ การซักถามข้อสงสัย ความช่วยเหลือกันและกันในการเรียนและ นักศึกษาขาดการฝึกอบรมทักษะนอกเวลา

2. ปัญหาด้านการสอนของอาจารย์ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ดังนี้ การตรงต่อเวลา บุคลิกภาพของอาจารย์ ความคิดริเริ่มดัดแปลงการสอนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกว่า

นักศึกษาทั้งในและนอกเวลาเรียน การไม่รบกวนความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน

3. ปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาลีลาศ ความไม่สนใจและการเห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรวิชาลีลาศความร่วมมือ และประสานที่ดีระหว่าง นัก ศึกษา อาจารย์ และผู้บ ริหารประสบการณ์และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา นักศึกษาไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

4. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ การให้คำปรึกษาในกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศความร่วมมือและประสานที่ดีระหว่างนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร ประสบการณ์ และความรู้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา นักศึกษาไม่มีเวลาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ งบประมาณในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาลีลาศ

5. ปัญหาด้านการใช้แหล่งค้นคว้า นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ หนังสือวารสารและเอกสารการลีลาศ ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด การเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการใช้ห้องสมุด

6. ปัญหาการประเมินผล นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีปัญหาแตกต่างกันอย่างมี นัย ส าคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ดัง นี้ เกณฑ์การประเมิน ผล ภาคทฤษฎี เกณฑ์การประเมิน ผล ภาคปฏิบัติวิธีการวัดผลและประเมินผล

ภาคภูมิ เอนกพงษ์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศ ของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ปี การศึกษา 2546 มีความมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปี ที่1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชาเอกพลศึกษา ของวิทยาลัยเขตภาคเหนือปี การศึกษา 2546 ประกอบด้วยวิทยาลัยพลศึกษา

จังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ วิทยาลัย

พลศึกษาจังหวัดสุโขทัย จำนวน 226 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น .87 วิเคราะห์ขอมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เขตภาคเหนือ ด้านจุดมุ่งหมายเนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูผสอน ด้านนักศึกษา ด้านสถานที่สื่อโสตทัศนูปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนวิชาลีลาศ และด้านการวัดผล และการประเมินผลวิชาลีลาศ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 40.20 , 43.60 ,

44.80 , 43.40 และ 53.10 ตามลำดับ

สุพร สิ้นธพรรัตน์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 4 เขตการศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นเรียนช่วงชั้น ที่ 4 เขตพื้นที่ ที่การศึกษา เขต 1 ประกอบด้วยโรงเรียนสภาราชนิต

โรงเรียนสภาราชนิต 2 โรงเรียนตรังวิทยา โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย โรงเรียนตรังคริสเตียน

โรงเรียนบูรณะราลิก จำนวน 300 คน เป็นชาย 120 คน หญิง 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่า

ความน่าเชื่อมั่น .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1. ความคิดเห็นที่มต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนชายช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต 1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูสอน ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากคิดเป็นร้อยละ 47.32 , 41.02 , 46.83 , 45.00 และ 44.17 ตามลำดับ

2. ความคิดเห็นที่มต่อการเรียนวิชาลีลาศของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาตรัง เขต1 ด้านจุดมุ่งหมาย เนื้อหาและกิจกรรม ด้านครูผู้สอน ด้านนักเรียน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และอุปกรณ์และด้านวัดผลและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากคิดเป็นร้อยละ

42.41 , 39.26 , 47.78 , 38.54 และ 43.02 ตามลำดับ

อำนาจ ดวงหิรัญ (2551: บทคัดย่อ)ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มี

ต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปีการศึกษา 2550 การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปี การศึกษา 2550 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 300 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมีค่า

ความเชื่อมั่น .93 วิเคราะห์ 20

ผกามาศรีรัตนบษย์ (2552: บทคัดย่อ) ได้ ทำการวิจัย ความคิดเห็นของนัก ศึกษา

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่มต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในปี

การศึกษา 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2552 จำนวน 400 คน เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขต กล้วยน้ำไท จำนวน 200 คน

เป็นชาย 100 คน หญิง 100 คน และ วิทยาเขตรังสิต จำนวน 200 คน ชาย 100 คน หญิง 100 คน

ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผวจยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ (t-test independent) ผลการศึกษาพบว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 โดยรวมมีความเห็นอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่มีต่อการเรียน

การสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมีความคิดเห็นต่อการ

เรียนการสอนวิชาพลศึกษาปีการศึกษา 2552 ระหว่างนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่างกัน

กัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินพฤติกรรมกรเข้าเรียนรายบุคคลแล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผล และสรุปผล

จากการสังเกตพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนในรายวิชาพิมพ์ดีดอังกฤษ ด้วยคอมพิวเตอร์ 1 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1 ห้อง 8 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยเริ่มใช้สัญญาเงื่อนไขตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1 ถึงสัปดาห์ที่ 4 ผลการวิจัย พบว่ามีการปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนได้ตรงต่อเวลาขึ้นเป็นเรื่อย ๆ และ

นักศึกษาที่มีความรับผิดชอบมากขึ้น ส่งผลทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นตามลำดับ ตติยาภรณ์ นิลเหม.

(2559). ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับนักศึกษาระดับชั้น

ปวช.1 สาขาวิชาการตลาด วิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาโดยใช้สัญญาการเรียนกับนักศึกษาระดับชั้นปวช.1 สาขาวิชาการตลาด ที่เรียนวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษาการประจวบและกลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 3 สาขาวิชาการตลาด จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ สมุดบันทึกการเข้าเรียน และ สัญญาการเรียน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้การบันทึกการเข้าเรียนของนักศึกษาที่มีปัญหาการเข้าเรียนสาย กลุ่มเป้าหมายจำนวน 5 คน โดยใช้เวลา 4 สัปดาห์ จำนวน 8 ครั้ง สถิติที่ใช้ในงานวิจัย การบันทึกพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนหลังจากทำสัญญาการเรียนและการบันทึกคะแนนของนักศึกษา กลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยพบว่าจากการแก้ปัญหาการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาโดยให้นักศึกษาทำสัญญาการเรียน ทำให้นักศึกษากลุ่มเป้าหมายมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนในวิชาการบัญชีเบื้องต้น 1 ได้ตรงต่อเวลาและมาเรียนก่อนเวลาคิดเป็นร้อยละ 62.50 จากจำนวนครั้งทั้งหมด 8 ครั้ง

บทที่3 **วิธีการดำเนินงานวิจัย**

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับชั้นระดับชั้นปวส.2/4 วิทยาลัย
เทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการสาขาวิชาการตลาดระดับชั้นปวส.2/4
ที่ลงทะเบียนไว้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560
กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ
สาขาวิชาการตลาดระดับชั้นปวส.2/4สาขาวิชาการตลาดที่เรียน
ในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (สีลาศ)ปีการศึกษา
2560จำนวน20 คน

ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเสริมแรงบวกด้วยการให้ดูวิดีโอ แก้ไข
ทักษะพื้นฐานการลีลาศ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการการแก้ไขปัญหานักศึกษา
เคลื่อนที่ในการลีลาศเบื้องต้นโดยการดู วิดีโอ ของนักศึกษา
ระดับชั้น ปวส.2/4 สาขาวิชาการตลาด

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือใช้เก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการอยู่อาศัย และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งมีลักษณะเป็น (Check list)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับทักษะพื้นฐานการเขียนลีลาศ ก่อน การดู วิดีโอ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple choices) จำนวน 4 ตัวเลือก

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบและแบบสอบถาม ขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบทดสอบความรู้ 10 ข้อ แบบสอบถามการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานในกาลีลาศเบื้องต้นที่มีลักษณะใกล้เคียงกันกับแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว ไปให้อาจารย์ อาจารย์พี่เลี้ยงตรวจ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข นำแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ห้อง 2/4 จำนวน 20 คน

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

1. แบบทดสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาความรู้เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวเบื้องต้นของการลีลาศ ถ้านักศึกษาตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนนถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบข้อละ 0 คะแนน ประเมินโดยใช้เกณฑ์ประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์แบบอิงกลุ่มแบบแบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 8-10 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 5-7 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 0-4 หมายถึง มีความรู้อยู่ในระดับไม่มีการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับสอบและคัดเลือกเฉพาะจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์ มาวิเคราะห์โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของเครท่งมือการวิจัย และในการทดสอบสมมุติฐานครั้งนี้ ยอมรับมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีลำดับขั้นตอนดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบและคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามสมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์
 2. ตรวจให้คะแนนทดสอบและแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 3. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนแบบมาตรฐาน
- สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
1. ค่าเฉลี่ย
 2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 3. ค่า T-TEST แบบ DEPENDENT

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากการบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาในรายวิชาการพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (สิลาค)โดยใช้เวลา 6 สัปดาห์ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงพฤติกรรมของนักศึกษาการสิลาคเบื้องต้นที่นักศึกษาบางคนไม่เข้าใจทักษะการเคลื่อนที่ในการสิลาค ก่อนการดูวิดีโอ และหลังการดูวิดีโอเพื่อแก้ไขปัญหา การเคลื่อนที่เบื้องต้นในการสิลาคได้เข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง

2. ผู้วิจัยดำเนินการ 2 ระยะ ดังนี้
 - 2.1 ระยะที่ 1 บันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาในรายวิชา การพัฒนาทักษะชีวิตเพื่อสุขภาพ (ลีลาศ) ที่ไม่เข้าใจวิธีการเคลื่อนที่เบื้องต้นในการลีลาศ ก่อนการดู วิโอ เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อดำเนินการในระยะที่2
 - 2.2 ระยะที่ 2 ผู้วิจัยชี้แจงวิธีดำเนินการแก่กลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนโดยวิธีการเสริมแรงทางบวก โดยการให้คะแนนทุกครั้งที่นักศึกษาสามารถเข้าชั้นเรียนได้ตรงเวลาครั้งละ 2 คะแนน รวมคะแนนเต็ม10 คะแนนโดยใช้เวลา 3 สัปดาห์
3. ผู้วิจัยบันทึกผลจากพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน ของนักศึกษา หลังพฤติกรรมลงในแบบบันทึกพฤติกรรมเข้าชั้นเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. ผู้วิจัยนำผลจากพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนหลังปรับพฤติกรรม มาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ และนำผลร้อยละของคะแนนที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้ใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาดังนี้

N แทนตัวหนังสือศึกษา

X- แทนค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D แทนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่างด้านความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการลีลาศ

เป็นการวิเคราะห์ผลจากการเก็บข้อมูลเป็นการแจกแจงตัวเลขของสถิติซึ่งสามารถแยกข้อมูลเป็นหัวข้อตามเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับ พื้นฐานการเคลื่อนที่เบื้องต้นของการลีลาศ มาให้นักศึกษามีควสามรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ที่ พื้นฐานของการลีลาศ โดยการใช้อสื่อ VDO ปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาเป็นอย่างดี จึงทำให้นักศึกษามีความรู้และเข้าใจในการเคลื่อนที่พื้นฐานการลีลาศเบื้องต้นได้ดีขึ้น โดยการดูและศึกษาจากสื่อVDO เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการการ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานจากเครื่องมือวิจัย

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 ตามตัวแปร เพศ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความรู้ การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการขาดทักษะพื้นฐานในการลีลาศเบื้องต้น ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาสชีพ ชั้นสูง ชั้นปีที่ 2

ผลวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการติดตามข้อมูลด้วยตัวเอง โดยการสังเกตและให้นักศึกษาตอบ แบบสอบถามและติดตามดูแล

อย่างใกล้ชิดผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาและสังเกตในการตอบ
แบบสอบถาม

ตาราง 1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษา ระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2

จำแนกตามเพศ

T – Tast(DataSet0)

Paired Samples Statistics

	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair	6.90	20	.641	,143
Pretest	8.65	20	.489	.109
1				
Pretest				

Paired Samples Correlations

	N	Correlation	Sig
Pair 1 pretest & posttest	20	.386	.093

Paired Samples Test

	Paired Differences					T
	Mean	Std. Devition	Std. Error Mean	95%Confidance Interval Of the Difference		
				Lower	Upper	
Pair 1 pretest - posttest	- 1.750	. 639	.143	-2.049	-1.451	- 12.254

Paired Samples Test

	df	Sig. (2-tailed)
Pair 1 pretes - posttest	19	.000

ตาราง _ แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ VDO และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียน โดยใช้สื่อ VDO

คะแนนโดยใช้สื่อ VDO	N	X	SD
ก่อนการเรียน	20	6.32	1.00
หลังการเรียน	20	8.65	0.49

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง_ พบว่า จากการใช้สื่อ VDO มีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียน เท่ากับ 6.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.64 ($X = 6.90$,SD. +0.49) และค่าเฉลี่ยหลังการเรียน เท่ากับ 8.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 ($X = 8.65$,SD = 0.49)จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการเรียนและค่าคะแนนหลังการเรียน มีค่า t – test เท่ากับ -12.254 และค่า Sig. เท่ากับ .000 พบว่าคะแนนหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่า การใช้สื่อ VDO ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไขผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพัฒนาบุคคลิกภาพเพื่อสุขภาพและสังคม (ลีลาศ)โดยใช้สื่อ VDOของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวិทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการแขวงบางนากรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2560 จำนวน 20 คน จากนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2ที่สอนทั้งหมด จำนวน 500 คน ซึ่งได้มาจากวิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เครื่องมือที่ใช้ในการ

เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมการแก้ไขปัญหาการ
ลีลาศเบื้องต้นช้ากว่าปกติ โดยการให้ดู VDO โดยผู้สอนได้ทำเป็น
บัน

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความรู้เกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้นช้ากว่า
ปกติโดยการแก้ไขให้นักศึกษาได้ศึกษาจาก VDO
2. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น ก่อน
การดู VDO
3. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการลีลาศเบื้องต้น หลัง
การดู VDO

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้น
ปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย
พนิชยการ จำนวน 500 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้น
ปวช.2 สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย
พนิชยการ จำนวน 20 คน

1. สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์แบบบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบ
มีสัญญาณข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ของ

นักศึกษาปวช.1/5 สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ จำนวน 12 คน ผลปรากฏว่า ก่อนที่จะมีสัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกแล้ว

ระยะที่ 1 เป็นสัปดาห์ที่ 1-3 จากการบันทึกยังมีนักศึกษายังมาสายเป็นประจำสม่ำเสมอ บางคนมาสายบ้างบางครั้ง แต่ก็ยังมีบางคนที่ไม่เริ่มปรับตัวได้บ้างคิดเป็นร้อยละ 45.83 %

ระยะที่ 2 เป็นสัปดาห์ที่ 4-6 หลังจากมีการทำสัญญาข้อตกลงเป็นการเสริมแรงทางบวกว่า ถ้านักศึกษามาตรงเวลาจะได้คะแนนพิเศษครั้งละ 2 คะแนน กระทั่งครบสัปดาห์ที่ 6 ปรากฏว่านักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงเวลาคิดเป็น ร้อยละ 100

2. อภิปรายผลการศึกษา

จากการสร้างบันทึกการปรับบันทึกพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนแบบมีสัญญาข้อตกลงการเสริมแรงทางบวกวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐานของระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1/5สาขาวิชาการตลาดของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. เป็นนักศึกษาชายจำนวน10คนคิดเป็นร้อยละ83.33%
2. เป็นนักศึกษาหญิง 2 คนคิดเป็นร้อยละ 16.67%

3. ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอนควรให้ความสนใจในการเข้าเรียนตรงเวลาของนักศึกษา เพราะอาจจะเป็นการปลูกฝังให้นักศึกษามีความรับผิดชอบในเรื่องของเวลา และเป็นผู้ตรงต่อเวลาเพื่อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการทำงานในอนาคต เพราะการซื่อสัตย์ในเรื่องของเวลา ถือว่าเป็นคุณธรรมจริยธรรมถือเป็นเรื่องสำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิต

2. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจเพิ่มปริมาณของกลุ่มตัวอย่างและควรจะศึกษาเพิ่มเติมถึงสาเหตุต่างๆ ที่ทำให้นักศึกษาเข้าเรียนสาย
3. ควรมีการศึกษาเป็นรายกรณีศึกษารายบุคคลกับผู้ที่มาสายเป็นประจำ
4. ควรร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา และสถาบันครอบครัว และอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาชั้นๆ เพื่อชี้แนะให้นักศึกษาได้เห็นข้อดี-ข้อเสียของการตรงต่อเวลาและเป็นตัวอย่างที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

- 1.ควรมีการศึกษาวิธีการสอนแบบหลากหลายรูปแบบที่ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ และเหมาะสมกับการเรียนการสอนเกี่ยวกับ การลีลาศเบื้องต้น
- 2.เพื่อให้นักศึกษาเกิดความรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมกับนักศึกษารศึกษาวิจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการลีลาศเบื้องต้นได้ถูกต้อง
- 2,ควรมีการวิจัยปัญหาด้านต่าง ๆ ที่มีผลกระทบต่อการเรียนวิชาลีลาศ

ภาคผนวก

ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการลีลาศ (ก่อน และ หลังดูวี
โอ)

คำชี้แจง แบบสอบถามมีอยู่ 2 ตอน 2 หน้า

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศของ
นักศึกษา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ตามความเป็นจริง

1. เพศ () ชาย () หญิง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน () 1.00 – 1.99 () 2.00 – 2.99 () 3.00 – 4.00

3. ลักษณะการอยู่อาศัย

() อยู่ร่วมกับบิดามารดา () อยู่ร่วมกับบิดา () อยู่ร่วมกับมารดา

() อยู่ร่วมกับญาติ () อื่นๆระบุ.....

4. พ่อแม่หรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูนักเรียนในลักษณะใด

() แบบปล่อยปละละเลย () แบบประชาธิปไตย () แบบ
อิตาเลียน () แบบตามใจมากเกินไป

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการลีลาศ คำชี้แจง

แบบสอบถามตอนนี้เป็นเรื่องความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด โดยแต่ละข้อมี 4 ตัวเลือกให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ทับบนอักษรหน้า
คำตอบที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว

1. ข้อใดมิใช่จังหวัดลีลาศประเภทบอล룸	4. การลีลาศจังหวัด ชะชะซ่าพัฒนาจากจังหวัดอะไร
-------------------------------------	---

<p>ก. วอลต์ ข. ใจฟรี ค. แทงโก้ ง. คริกสเต็ป</p> <p>2. ข้อใดเป็นแนวทางการเต้นรำ (LOD Line of Dance)</p> <p>ก. เคลื่อนที่ไปตามเข็มนาฬิกา ข. เคลื่อนที่ทวนเข็มนาฬิกา ค. เคลื่อนที่ทิศทางเข้าหากำแพง ง. เคลื่อนที่ไปตามทิศทางอิสระ</p>	<p>ก. คริกสเต็ป ข. แมมโบร์ ค. แทงโก้ ง. พาโซเวียด</p> <p>5. การแข่งขันลีลาศระดับนานาชาติผู้แข่งขันระดับผู้ใหญ่ อายุเท่าไร</p> <p>ก. อายุ 15 ปี ข. อายุ 20 ปี ค. อายุ 35 ปี ง. อายุ 45 ปี</p> <p>6. ข้อใดมิใช่การวินิจฉัยในการแข่งขันลีลาศระดับนานาชาติ</p> <p>ก. การแต่งกาย ข. การเคลื่อนไหว ค. การใช้พื้นที่บนฟลอร์ ง. พื้นฐานของจังหวะ ชะชะซ่า</p>
--	--

<p>3. ข้อใดไม่ควรปฏิบัติขณะลีลาศ</p> <p>ก. ฝ่ายชายโค้งให้ฝ่ายหญิงก่อน</p> <p>ข. สอนทักษะลีลาศบนฟลอร์ลีลาศ</p> <p>ค. ฝ่ายหญิงเต้นลีลาศกับเพศเดียวกัน</p> <p>ง. ฝ่ายชายฝ่ายหญิงกลับออกจากฟลอร์พร้อมกัน</p> <p>7. จังหวะดนตรีในการเต้นลีลาศใน 1 ห้องเพลงมีกี่จังหวะ</p> <p>ก. 1 จังหวะ</p> <p>ข. 2 จังหวะ</p> <p>ค. 3 จังหวะ</p> <p>ง. 4 จังหวะ</p> <p>8. ฟีกดกอร์พื้นฐานของการลีลาศจังหวะ ชะชะชามีกี่รูปแบบ</p> <p>ก. 7 รูปแบบ</p> <p>ข. 8 รูปแบบ</p> <p>ค. 9 รูปแบบ</p> <p>ง. 10 รูปแบบ</p>	<p>9. ชื่อของการลีลาศจังหวะ ชะชะชามีที่มาจากการเล่นแบบเสียงอะไร</p> <p>ก. กลอง</p> <p>ข. รongเท้า</p> <p>ค. มือ</p> <p>ง. จังหวะเท้า</p> <p>10. การเต้นลีลาศจังหวะ ชะชะชามีเอกลักษณ์อย่างไร</p> <p>ก. เศร้า</p> <p>ข. สร้างความตื่นเต้น</p> <p>ค. สนุกสนานเบิกบาน</p> <p>ง. ระทึกใจ</p>
--	---

บรรณานุกรม

จรรยา แก่นวงษ์คา. (2529). วิธสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์

จักรพันธ์ ศรีมงกุฎ. (2552: บทคัดย่อ). ความคิดเห็นที่มต่อการจัดการเรียนรู้สาระพลศึกษา ของลีลาศ

จิระพันธ์ พูลพัฒน์. (2532). หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: ศึกษาศาสตร์

ชาญชัย ศรีไสยเพชร. (2528). เอกสารเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิเชียร. (2533). การพลศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2542). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: สุวรายาสาส์.

บุญเลิศ กระบวนแสง. (2551,สิงหาคม). กาเนตวงการลีลาศ, นิตยสาร ลีลาศ.

บุญส่ง โกสะ. (2542). วิธวจยทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักสงเสริมและฝีกอบรมี

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

ประพันธ์ศรี ชัยชนะใหญ่. (2527). ลีลาศ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). ทศนคติการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.

กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
ผกามาศ รัตนบุษย์. (25527). ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัย
กรุงเทพฯที่มต่อการเรียน

การสอนวิชาพลศึกษา ปีการศึกษา 2522. ปรินญาณิพนธ์
กศ.ม. (พลศึกษา). ถ่ายเอกสาร.

ผาณิต บิลมาศ. (2548). การวัดทักษะกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาพลศึกษา

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พิชิต ภูตจนทร์, ธงชัย มาศสุพงษ์. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ.
กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

----- (2531). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

----- (2547). การทดสอบและการประเมินผลทางพลศึกษา.
กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

----- (2549). กีฬาลีลาศ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาคภูมิ เอนกพงษ์. (2547). ความคิดเห็นที่มต่อการเรียนลีลาศ ของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยพลศึกษา

เขตภาคเหนือ ปีการศึกษา 2546. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พล
ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

รังสฤษฎ์ บุญชะลอ. (2541). ประวัติและการลีลาศ. กรุงเทพฯ: สยาม
สปอร์ตซินดิเคท.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรมฉบับ

ราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ.2525

กรุงเทพฯ: ธนาคารทหารไทย จำกัด.

----- (2542). ประวัติและการลีลาศ.พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
สกายบุ๊กส์.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2534, กรกฎาคม- ธันวาคม). ลักษณะและวิธี

การวัดผลประเมินผลและให้

คะแนนในวิชาพลศึกษา. วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและ
 สันทนาการ. 7(3): 30 – 37. การ
 สอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร.

----- (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี.

----- (2541). หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศนย์
 ส่งเสริมวิชาการ.

วิชัย วงศ์ใหญ่. (2525). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน: พิมพ์ครั้งที่
 3. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

วิเชียร แพทยาคม. (2509). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ:
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิรยา บุญชัย และคณะ. (2522). กิจกรรมเข้าจังหวะ. กรุงเทพฯ:
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). หลักและวิธีสอนพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5.
 กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

----- (2548). ปรัญญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผล
 ทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมชาย ศุภรสมิต. (2524). ลีลาศ. นิตยสาร Dance sport ปีที่ 1(2).

สิทธิชัย ปรียาดารา. (2539). เทคนิคของการลีลาศ. ในการสัมมนาทาง
 วิชาการเรื่องแนวทางการ.

พัฒนากีฬาลีลาศในสถาบันอุดมศึกษาสู่สากล. กรุงเทพฯ:
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

สุชา จันท์เอม. (2522) จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
 สุพร สินธพรัตน์. (2548). ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนลีลาศ ของ
 นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่

การศึกษาตรัง เขต 1 ปีการศึกษา 2547. ปริญญาโท กศ.
 ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อุดร รัตนภักดิ์ (2529). หลักการสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อานาจ ดวงหิรัญ. (2551). ความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา

พลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ ในสถาบันการอาชีวศึกษาภาคกลาง 3 ปีการศึกษา 2550

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อวยชัย เขียวขา. (2540). ปัญหาการเรียนวิชาลีลาศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

วิทยาเขตในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล นายสุรศักดิ์ คุณดิลกสิโรดม

วัน เดือน ปีเกิด 9 มิถุนายน 2516

สถานที่เกิด จังหวัดเชียงราย
วุฒิการศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
จากโรงเรียนธรรมราช จ.เชียงใหม่ ปี
การศึกษา 2534
สำเร็จการศึกษา ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ปก
ศ.สูง พลศึกษา)
จากสถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต
เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2536
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีครุศาสตร์
บัณฑิต(คณิตศาสตร์)
จากวิทยาลัยครูอุบลราชธานี ปีการศึกษา
2534
ตำแหน่งหน้าที่
การงานปัจจุบัน อาจารย์สำนักกิจการนักศึกษาเป็น
อาจารย์ประจำสาขาวิชาพื้นฐานทั่วไป
ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชย
การ

